

[Christophersen]

mal procedure. Det synspunkt accepterede et flertal i folketinget, heriblandt mit parti, at regeringen ikke skulle være under pres af datoen den 1. april 1976. Derfor lavede vi den dagsorden – for at bruge hr. Kjeld Olesens og den daværende justits- og forsvarsministers egne ord – for at muliggøre en normal og rolig afvikling. Vores argument var altså netop dengang, at regeringen ikke skulle være bundet af en bestemt dato, men at man skulle være i stand til at foretage en fornuftig afvikling. Som hr. Kjeld Olesen senere sagde – det er jo refereret af hr. Voigt i dag – skulle man nu bare følge de normale regler, fogedretten måtte have sin tid, og han gik ud fra, at alle ville respektere dette.

Når jeg siger det, så er det også, fordi jeg gerne vil understrege, at vi ønsker ikke belejningsagtige forhold. Vi ønsker ikke politi og bulldozere sat ind i hastige, militærlignende aktioner. Det var jo derfor, vi vedtog den dagsorden i 1976, for at muliggøre en rolig og normal afvikling. Det betød naturligvis, at så var det regeringens pligt at lade fogedsagen gå sin gang, at lægge en afviklingsplan – eventuelt gennemføre den sammen med beboerne, hvis de ville, men vi ved jo, at det har de aldrig interesseret sig for. De har interesseret sig for mange andre ting og har været gode til at organisere andet, men en afvikling har de aldrig ønsket at organisere. Regeringen måtte i samarbejde med Københavns kommune sørge for, at de sociale problemer, og hvad der ellers kunne være af problemer, blev løst. Regeringen måtte leve op til kravene i bygningsfredningslovgivningen om at sætte sine egne fredede bygninger i ordentlig stand osv. Det var sådan, vi alle sammen tænkte i 1976, og de forudsætninger har ikke ændret sig.

Derfor må jeg sige til forsvarsministeren: den dagsorden, vi vedtog den 30. marts 1976, var klar og anvendelig. Dens forudsætninger eksisterer fortsat, og derfor er den fortsat klar og anvendelig. Den adskiller sig totalt fra det dagsordensforslag og fra den redegørelse, vi i dag har hørt fra regeringen og regeringspartiets side. Hvad er det for bestræbelser, regeringen nu vil gøre sig? Hvad menes der med lovliggørelse? Hvad tænkes der på i den forbindelse? Det er alt sammen meget uklart, meget usikkert. Det eneste, der i realiteten ligger i forsvarsministerens tale, er, at nu skal der igen have lov til at gå nogle

år; så må man vel til den tid se, hvad man så kan gøre. Andet og mere ligger der ikke i det.

Derfor må jeg sige til regeringen og til hr. Tastesen, at den dagsorden kan vi ikke medvirke til. Den, vi vedtog i 1976, er klar og anvendelig. Den understreger, at vi lever i et retssamfund, at vi er et fællesskab, som må indrette sig efter de regler og love, der er vedtaget i denne sal, og efter de beslutninger, vores domstole har truffet. Her står venstre, og her har vi til hensigt at blive stående.

Palle Simonsen (KF):

Der er allerede under debatten i dag gentaget mange af de argumenter, som har været anvendt under tidligere debatter om Christiania. Derfor vil jeg godt starte med at fastslå nogle ting. For os at se er denne debat ikke et spørgsmål om sympati, om man er for eller imod en gruppe mennesker på Christiania. Det er heller ikke en debat om større eller mindre tolerance. Det er heller ikke en debat om, hvorvidt det skal være muligt i dette land at udnytte nogle arealer ulovligt, som der ikke er nogen udnyttelsesplan for. Det er heller ikke en debat om, hvorvidt man skal bruge bulldozere eller ej. Det er i øvrigt heller ikke en debat om, hvordan forholdene er på Christiania, om der er mange eller få narkomaner f. eks.

Det er i virkeligheden en overflødig debat, folketinget har i dag. Som andre ordførere har været inde på, så har folketinget truffet sin beslutning om afviklingen af Christiania, og rigtigheden heraf er stadfæstet af landsretten og senere af højesteret.

Jeg synes, der er grund til at sige, at dette samfund er på vej til at lade sig løbe over ende af selve sagen Christiania. Hvad er det, vi har oplevet? Vi har oplevet en interesse fra mediernes side gennem den senere tid, som er helt overvældende. Tænk engang, man bruger halvdelen af en TV-avis til at omtale højesterets dom. Det er næsten mere, end hvis statsministeren var gået af og der havde været regeringskrise – og det kunne dog altid være en spændende ting. Christiania har medierne som helhed brugt masser af kræfter på. Ja, man har sågar oplevet det helt usandsynlige, at højesteret har givet tilladelse til fotografering, mens dommen blev afsagt. Det har mig bekendt kun fundet sted én